

PANOPTICONS
POETISKA
ADDITAMENT

Ägget & Vi. Lissabon. 2014

*Ditt
jag*

Innehåll

Ditt jag
Malin Kivelä

Slakthusfejden
Lili von Wallenstein

Fernandofantasién
Alan Asaid

Tågarp
Caroline Angbjär

utdrag
Stefan Hammarén

Maskerad
Tuva Leisek

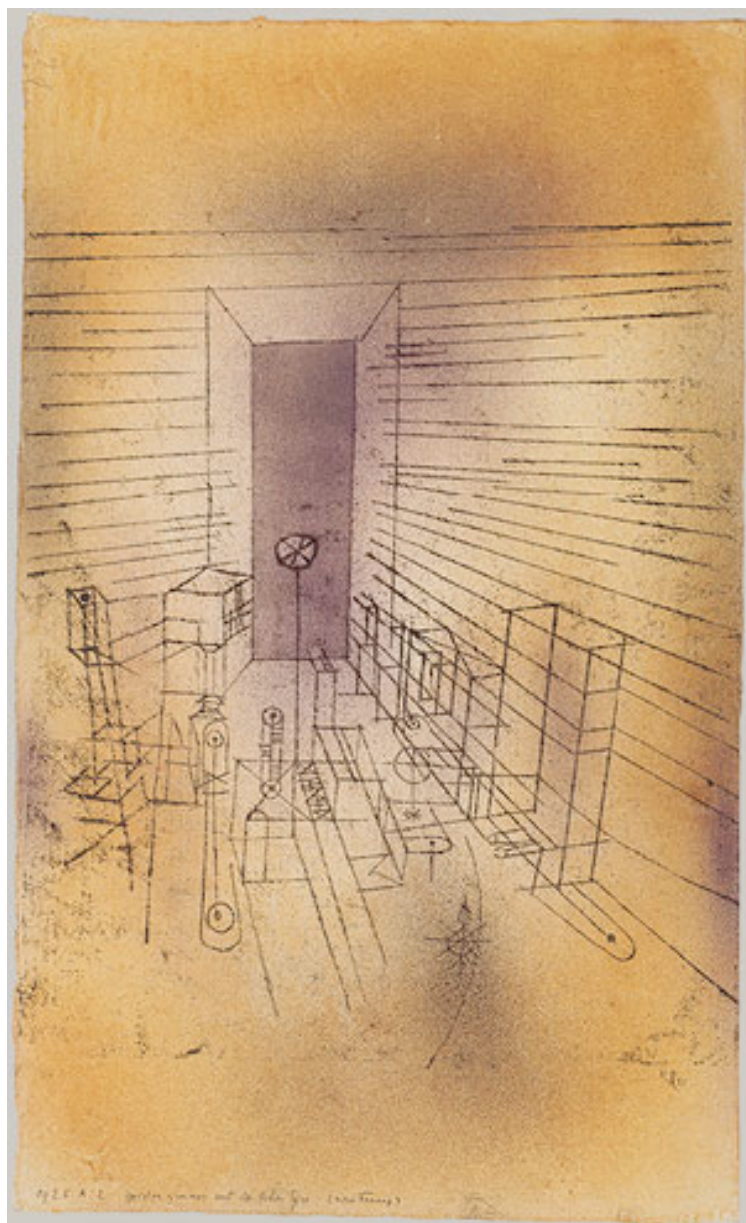

Fig. 1. A. 2. (perspective view of the shaft) (see drawing)

Ditt jag

MALIN KIVELÄ

På en del människor ser man tidigt hur de kommer att se ut som gamla. Det är inte roligt. På en del människor ser man tydligt vilka drag de ärvt av sina förfäder, även om man aldrig sett förfäderna. Det är irriterande. Jag föredrar de defekta mandlarna. De är vridna runt sig själva. De har en lätt bismak av härsket fett. Men så är jag ju inte heller död än. Jag tänker inte kännas vid annat än att jag doftar jordgubbe i alla lägen.

Hela mitt liv har gått åt till att hävda att det inte finns något jag, bara medfödda eller tidigt inlärd preferenser och eventuellt något slags grundtemperament hos varje individ. Här försöker jag nu ändå inringa något sådant. Jag känner mig gladast i ett flygplan. Vad som helst kan hända och det är inte mitt fel. Jag är också glad ibland när jag är ensam och det är sol och vind och ljuset ser olika ut i olika städer. Kanske äter jag något gott. Jag är rädd för att skita på mig. Det är det enda jag egentligen är rädd för.

Min bror är hårig på samma sätt som jag. Svartmusligt, borstigt, men ändå glest, ingen direkt hårmatta, på till exempel armar och ben. Skulle jag se ut som min bror om jag var man? Eller snarare som min mammas morbror Lasse? Jag tror att alla människor är snälla innerst inne. Däremot vet jag att det är få som bryr sig speciellt mycket om just mig.

45% av mina tankar upptas av hårdilemmat (se nedan),
35% av vilken appartment jag skulle hyra om jag var på
väg till New York, 10% av när och var jag ska dricka kaffe
nästa gång, 5% av ett mystiskt försvinnande, 3% av att
min vän är sjuk, 1% av barnens löss, 0,9% av det aktuella
arbetet, 0,1% av situationen i Ukraina.

Sexet är som bäst när jag är lite förkyld. Jag hinner inte tänka för snoret stockar sig hur som helst. Det finns en ursäkt. Då jag känner mig snarare lite tjock än mager är det också bra för sexet. Jag tycker inte om att prata om sex, men nu när jag har kommit igång så blir det kanske inte något slut. Jag kommer kanske att tala om sexet tills alla går hem. Jag kommer att sluta tänka på mig själv som en person med något att förlora.

Ärligt talat ogillar jag att cykla i för kallt väder i motvind, speciellt i uppförsbacke. Jag kan inte jogga tillsammans med någon för då kan det komma fram att jag har dålig kondition. Jag kan inte delta i frågesporter för det kan hända att jag inte vet svaren. Tidigare kunde jag inte börja med nya saker för det kunde komma fram att jag inte kunde dem.

Det är underligt att trafiken fungerar. Det är underligt att busschaufförerna nästan alltid kan sitt jobb. Det är underligt hur sällan någon löper amok i trafiken. Så fort jag hör rubriken *Ditt Jag* kommer jag endast att tänka på skamliga saker som jag samtidigt vill och inte vill avslöja.

Jag ska klippa av mig håret i oktober. Det kan inte vara så att en människas identitet sitter i ett långt hår. De som verkligen gillar mig gillar mig trots ett fulare hår. Jag känner redan saxen mot skalpen. När jag ser mig i en spegel ser jag ett skabbigt huvud. Som den förvirrade räven vi såg i en trafikrondell i London på sommaren. Jag kommer att förlora min kvinnlighet. Hur är det till exempel när couperosan blir ettrig om vintern? Jag kan på min höjd bli lite söt, som en abnorm Monchichi. Och det är eventuellt lättare att stångas som en apa med ett korthårigt huvud. Skallens hud känner mer, utan ett tjockt hölje ovanpå. Skallens nerver kan stimuleras. Jag talar bara om detta. Jag läser inget annat än hårsajter.

Nu har jag fyllt fyrtio och då vet man ju hur det går. Och nu ska förfallet dokumenteras. Nu gör vi en performans där vi är medelålders fula kvinnor som bara sitter och ser på tv och äter kex i två timmar. Är jag nöjd över denna sida hos mig själv som aldrig bara kan vara, utan måste säga allt högt på det här viset? Det är snarare fejt än modigt. Det har inget att göra med att hjälpa andra att uthärda den mänskliga upplevelsen genom största möjligaste ärlighet. Vem skulle mina privata avslöjanden intressera? Jag tror inte att de gör det, men jag kan ändå inte hålla mig.

Jag klarar inte av att innehålla något.

Slakthusfejden

LILI VON WALLENSTEIN

Att döda är välgörande och livgivande. Att döda är att ha makt och att ha makt är att vara människa. Att vara människa är att lida och förundras. Förundras: över denna utomordentliga storslagenhet som tillvaron emellanåt uppvisar. Lid: för att allt inte kommer att tillkomma ditt rike. Allt kommer inte att bli ditt, ty det kommer att vara mitt.

Självfallet är detta även en fråga om manlighet. Det behöver man inte orda så mycket om. Jakt är ju någonting urminnes manligt. Ibland är det såklart obehagligt också, som vid sotningen. Sotningen påminner mig alltid om den där typen – ja, han som säger att man ska skära av sin faders genitalier eller hur det nu var. Vad han heter spelar kanske ingen roll. Dumt är det i alla fall, urbotat dumt.

Vore jag ett litet barn, då skulle jag gå ut och leka, bygga mig en liten kvarn och ro min lilla eka. Istället står jag i slakthuset och tittar på männen som arbetar. Djuren flås och styckas. Bogar och innanlår yr medan

männen stånkar och svettas. Alla är mycket glada, så artiga och kamratliga.

Varje dag är den andra lik: jag vaknar, äter, skiter. Mina fötter värker. Ansikte och hals smörjs med vaselin. Naglar poleras, ryggtavlan masseras. Sedan vet jag inte vad jag ska ta mig för. Jaga, äta, dricka? Sova eller sitta i möten? Slutligen kläs jag i minkpäls och små stövlar: idag ska jag ut.

Folket älskar mig. Jag brukar inte arbeta själv för det är roligare att titta på. Nej, jag brukar inte arbeta själv, utan överlämnar det mesta till drevkarlar och tjänare. Jag tycker förresten om ramverket: ljuden, djuren, vapnen. Jag tycker inte om själva dödandet, inte egentligen. Jag tycker om att se på.

Jag är uttråkad. Jag är less på att konferera, kopulera, jaga. Ibland känner jag mig löjlig. Vi lever trots allt inte under medeltiden. Vi är moderna människor. Ändå kan jag inte låta bli: så tyst man smyger i hjortskinnsmockasiner. Jakt med spjut och armborst är faktiskt mycket spännande och någonting måste ju få förgylla livet. Med tanke på alla dessa åtaganden är jag i behov av nöjen. Dessutom tycker jag om att klä ut mig.

Vid mitt frånfälle kommer jag att väga 130 kilo men om detta vet jag ännu ingenting. Nej, förresten: vid mitt frånfälle kommer jag återigen att vara slank. Trots att vakten smugglar in tårtor och tabletter gör mig månaderna i fångelset gott. Om söndagarna: stora skinkstekar och påfyllning i fickpluntan. Likväl förlorar jag mängder av fett och är vackrare än någonsin – men om min sista tid i livet vet vi ju ännu ingenting.

Ofta blir jag utled och världen ter sig då väldigt trist. Därför trycker jag i mig karameller och amfetamin och meskalin. Därför går jag på smygjakt och gnolar under tiden på en populär schlager: "Somna, somna på min hand. Snart du ligger tyst och skjuten." Över en stubbe snubblar jag och gör mig illa. Jag faller en räv, bär med mig bytet in i en fåbod, borrar ned händerna i den ännu ångande kroppen. Jag äter rävens hjärta rått. Jag gråter. Framför röda högar av kött faller jag på knä. Utomhus är luften kall och frisk. Över Carinhall och dess omgivningar sänker sig en svagt skär, doftande dimma. Allt är återigen tyst, alldeles tyst.

Där jag är, är inte döden. Där döden är, är inte jag. Halvt i tankar och halvt i sång, gick jag mot aftonranden. Obebodd låg myren och väldigt lång, mörk och lömsk den öde stranden. Allt jag kan tänka på är att livet är så ohyggligt kort. När jag inte tänker på det, tänker jag att jag måste bli bättre på att leva – men hur?

Ibland när jag ska sova tänker jag att det egentligen är synd om djuren. Tänk om någon skulle göra så mot mig. Då skulle jag bli både arg och besviken.

Fernandofantasiën

ALAN ASAID

Prolog

Du föddes med för många ögon att se
Med för stora öron att höra
Du var mer kropp än ansikte

Du tänkte ofta på dina händer
Deras nariga litet rosiga uppenbarelse
Sättet att röra sig upp och ner till värn eller smäleik

Du tänkte på din panna som veckade sig till och från Ebb
och flod över ditt ansikte
Smältvatten i kylig flykt i dina små mycket runda ögon

Läpparnas läten och kindernas fjun
Öronens snäckhus och hakans rundel
Den lilla känsliga näsan med finstilta skuggor och skikt

Du tänkte ofta på allt man såg
Du tänkte ofta på allt som låg fördolt
Ännu helt otytt och rent

I

Du föddes mitt emot nationalteatern
Växte upp i ett tryggt och ombonat hem
Du hade en fast tillvaro tills du var fem år gammal

Då dog din far

Din mor gifte om sig med konsuln
Ni for till Sydafrika (av alla ställen)

Ni for länge och långt

Du studerade himlen och havet och alla skeppen
Du studerade ljusets skiften och vindarnas spel

II

I Durban där din nye far blev stationerad började du
och dina bröder i skolan

Så levde du större delen av din ungdom
I skugga och ljus
Invid en främmande ocean

Men ditt hjärta och dina tankar fanns fjärran i norr
I staden med det falnande imperiets puls
I språket som du hörde hemma
men alltmer grumlat med åren

Du närde drömmar om klarhet och tyngd
Du drömde återkomst

III

Du återvände på egen hand som yngling
Skaffade hatt och som du trodde lämplig övrig utstyrsel
Skaffade ströjobb som översättare
Iakttog springpojkar på de olika kontoren

Du startade tidskrift och ägnade dig åt orfiska
drömmier
Skrev turistbroschyrer och närde storslagna affärsplaner

Du misslyckades med det mesta
för du var så många på en gang

Du kände dig smutsig i dina lustar
Stillade åtrån på egen hand

Du ville träffa någon och älska
Du trivdes bra i din ensamhet

Du hade många vänner men var inte saknad på fester
Du satt ofta och skrev offentligt
ty det stärkte din självkänsla

Du åt ofta ute för att du inte kunde laga mat
och för att du älskade dina vattenhål:
Martinho da Arcada, A Brazileira, Nicola

(Du älskade dem främst för tre ting: de gravt
alkoholiserade kyparna, den utsökta hajsoppa,
de mycket stadiga borden)

Epilog

Du lämnar lägenheten (kyffet kallat) och stiger ut på
gatan

Vandrar längs avenyerna i Baixa och Chiado

Vandrar längs de vindlade smågatorna i Alfama

Iakttar människorna

Iakttar det man kallar för liv

Du ser Tejos vatten:

grönblå rörelse & vind

Tågarp

CAROLINE ANGBJÄR

I kuliss knaka vind ur slättas mun, damma vita borst för dal längs ränna blända järn. Lysa natt den lampa glöd, lysa lampa natt nåla hus och gård att sträcka sten genom ljusets pool, det djupa dikes blast: plåt, papp, tegel, eternit, gummiduk, torv, lärkspalt, koppar, halm och vass. En svalla blåst längs rälsens tjuta; silo, sätta vall och Citadell. Följa kägla ljus en eld den spegel sänka mörkt; den slukna vinds allé vetter gäss, strömmar tång, tåg och tåt. Passa katedral, landsort, ett pastorat; rada alla dessa skyltar och underlag, utrustning och baskunskap; stativ, objektiv och genitiv. Tumlar sund sedan sand svullna fingrar längs den bål om bränning och rev, bankar brygga den fossilerad frukta violett.

utdrag

STEFAN HAMMARÉN

ock ock också dek ädle varann varat den bättre
majestätet författarjag:ets utgöres i en rätt tätt snarast
diffus ett varas varelsetedd klar framtydd gestalt sig om
in sedd sej gås förhjärnae medelst en gång för alla hållen
tald för sig, fört dels röra han sej om på en och han
lekamenterade birört i gröten af nästa
människokompaktna aerodrom fara oppåt åt förhöjt
förbi, och han här för sin del långt berörde det fina
imkompaktskapet likaså trodde, delvis var han ifrån sig
skriven &:så och ifrånvarande ock, sprang pung
ohmkring till där nära bland alla eller, varje kotte därom
hade en lika bröstetikett satt, fram alla hette fel de
ohäpna slag hon flamma Emma multinamns höljas sig
med ett andra, man cvinna snorjers husdjur faun mutant
satyra etc eller tjänst om förutom han själf likaså bar
namnet ifråga vars bära på, inget heller annat fanns se
här, nog säga dem det skillnad buren, än en av dem dess
hade ett ändå underbart så långt hårsvall och var
undantagsvisch given vilse om en patronymt säga av just
Emma Åkerbom-Blom dubbelnamn II (den andra),
resten var [hette] en vara blott enbart Emma enkom, den

här (platsen, enkel, andra) utingjorde ädeländstationen för det dubblettspråkigare och enochenhalvspåriga, allt dek ädle författarjak:et sökte dels någon bland alla som inte hette Emma myller huller, dels en handduk behövde hålla, i frotté grövre ludd helst nog hava, allt lika görgäves hand om, som livet och den klara insikten om täcka linda, först vad som en randig handduk skulle vara bra till även, dels delvis ville dek förädle författarjag:et snyta sig resolut ett som och lika rättfram frank oförhappandes okonstlat till, bort i stort om, pröva på det dr Schön_ sagt mena mer, man kan snyta ut delar av sin hjärna, dels, vilket var ännu viktigare för honom ädle pronent, att fått handduken hålla på, kanske helst en annan &:så till, en ända parhandduk tills till ett mera presentpapper styvmodigt använda användbar fastän fastän än av grovt tyg flätat under är för ett som, det var förära täcka klart för på thorlorddyvlarnas dag, sena dag släp för den delen nog, bra förge ett det håll giv slit, av och Emma skulle förfå en full endera blombukett i en vas helst helt färdigt plock ock medels:t framsträckt snart, alltid dek ädle författarturvisjak:et var ingen direkt charmör eller ett charmtroll författad sig delsehdle fortfattarjovialiskt ranket billig som hon Emma I i början höll på så svar var ståloppfattning sin om klar ihop allt försäkrat sig att han inte var henne av enbart övergående mening, slaget så hon kunde bli omåttlighet lyxkär i honom lika omärkt och oåterkalleligt helst, en dag oförhappandes låta sig ej emot förbi ta, aldrig oåtervändo ställer fort sida vid, nog han plockade ofta själv sina blommor bäst för, ty inköpta blommor är så smörsångarcharmörens ett tillav tag färdigt inslaget och

enkelt räcka, fram hon själv än, hur mycket ändock
prosäkrat sig helt rätt, valde så rätt är givna, fann fanns
hon sina fel snart nog honom faun fältet fällt på, fastän
på denna senare högtidsdagh skulle han ändå krypa
framför henne och säga voff eller vofff, lite olika
betohningar gör sin sak poäng tilltog, slutligen befann
han hinna fram till de enda mera handdukar som fanns
på aerodrohen men, den tankesmedjans snara
förtullare förhandlare aerodromdårar och sniffdjur god
gap tog bort av dem som smugglade dem [dessa] med
(sina) (eller deras) mjuka axplock förbjudna tankar dek
jak båda, lyxsnor snorlyx och likadansnuva snuvlyx
övrighduva alltjämt likadan an skillnad eller mera ifall av
ej mer förfrukta för vägrande avé direkt övrigt på vilket
än flöde av från hjärna kan snyta hänsyfta eller snyfta för
hjärtae, det är ♥ sitt ♥ hjärtat ♥:hjärta hjärta ♥ självt ♥,
det ♥ största ♥, aktiv slinga gör, förrunnet hinna fött,
föra vira dessa handdukar vara placerade i en uttjänt
telefonkiosksort hängt från den gamla (goda) världen
minne kvar förkunnat fört, som ett tidssnitt självt stod
fram bestridas mellan batos och patos, fanns kvar
möjligt, mycket oanvända användbara handdukar de
enda med väl, &:så högst randiga vanliga handdukar och
gråa är även av några, dessa dek ädle författarjäveln såg
bortsatta fram mantlas, iofsex «stackars han minsann»
fastän dålig på självömkan är måtte, glodde gott här,
stund nu lite ivrigh ännu redan virrighar:e, försläppa var
lite kompaktomt här plötsligt gott nog på alla dessa
Emmor firmor som innan överallt gick eller satt fanns
förinnan, inte ens mutantent *Emma* Åhkerbom-Blom
dubbelnamn III syntes spår här av fastän andra Emmas:s

viskat att håret hennes var dels ännu längre förlängt draperat på henne följande redan andan om, eller om det fanns ändå en ännu ytterligare tydlig i rader Emma fler, eller av kö:er andra, allra öhvriga, flertal, mindre bland emmaerade, som utslaget hö redan långt på håret som ett lagt, på henne förridet, eller framskridet åht sidan törn, hennes ett ett, visste dels andra av naturaEmma att det (håret) var oaktagat cortare nog än det måste, ändå, även mindre kort än på den föregångna, till föga förvånningens brist hade dessa emmor varit språkförda tald om än aldrig munvigda förtäljt saker grej, dig hur helst annat det nästan alla var borta summa urin utom synhåll plötsligt, så fritt hänt fram samman räcka agera bästa handdukstjyv eder, fast bysetjuvsädel helt, en bytesrätt saknad här det, av denna värld i med, dek ehdle profattarskåpsprängaren var då inne i längre bortre telefonkioscen stå förstås sin stund i och om dess sken saker fr. den gamla världen (cioskens, tjoskens enda skrivna), i den varjetten handdukar med text och oppvaktning som är mer &:så tydligt randig fond på än vingars hostade hos den föregående konstarts konstaterar alls varje från de hårresande flygbolagen nämnt ovanom allt flytt, mera bara för honom att välja ta bland ut annat för, den randigastigare så klart att väljas nog bäst från ifrån början vara påbörjat till, än lite svårt suget om inte snyta sig snyfta syfta i tydd sort som dra runt vasen vals hals med blommorna mangel herrbarae tryckt tätt, tald dek ädlen förförfattarjäkeln skulle för det inpå plocka blommor och skriva en novellett åt henne Emma där insamlat ihop rändas räcka åt till av en sin övrig bukett beskrivas alls där varje sin

vacker blomma bär ett av självt hans konstruerat namn förevgivit henne, hon som dragit, som T.exempel sist grävdikesvissla, dess blomhöghatt formen i cameleonters undspanande av spadbladig, som mest minst fler olik form hos en rödare visselpipae från en sovjetunionisk passagerarbåtslivbåt och det var inte helt precis lätt att där välja handduk igen, åter, torrt visade sig oherhört svårt i självt värket värken viket att med sluta hand sig väl linda vid till vilken ta eller vilka utvikt som var randigaste mest ränder rutigt mest färger bland ett markerat, hämta lika svårt med likt olika att stanna för som medelst österrikiska frimärken fr./på 1800—svarets svårt skilja del helt viljes färgen på nyans, mängder av skiljt enbart ändå ur häpnat, all skillnad tald stal olika varje alltid som var en till slut blev annan, olik mer än samma, vill man ändå någon gång ett samma &:så få nått, veta vilket ens, försåt mindre mening annars skilja heller men, varje verkar ha nyanserna nånting olåtet otillbörligt i det oändliga skilja oförhappandes öhvirigt annat av (även dess frimärken syftade på nog), det överblicken iväg rämnar gravt grovt förgrenat mer borta skickat, säga ord, och en den sidrika tyskspråkiga speciala frimärkscatalogen sänt döds signaler i som har så förrika färgbeteckningar ge och kategorien från gravyrernas tid del fångslat från förr ifrån, eller sax- & tandmaskinernas ett det vill av ändå inget samma stämna alls till i sin ckategorien catalogen sju kajor eller värre alikansgrå en färgaste ett bort, den gula färgen äts snabbast opp av tiden därtill, snart borta utan att skilja detaljart alls mer, ark djup suck, djup sjuk dragen, likaså undrade han om man gärna bör anmäla optäckter

nånstans som med insekter till en artbank behövt, han visste inte riktigt hänryckt hur pass, om det behövde många rundskrivelser fler ställen om, med bevis bevisligt sagt betydard kärleksbröst hängivenhet den andra, och att inte komma av sig i sitt ämne heller enbart eller, det dek gode fortattärjak:et:en berättat ett kunde inte sluta bort sig sitt till vilken av ave till oklassificerade dessa handdukar som var de randigaste av dem alla riva taga vara på, så måste bara istället bestämma utan att veta fog, tog en paus fukt i sitt dyra gap stora bryderi till sig säga att stoppa en eller tvådessa mera tvåoperater under tröjan på sig likt tilltag tilltagg som han rent ock lika som liten mindre gjorde likadant med Callé-Ankor:na på ett sjukhusens ovala väntrummet, det fyllde bröst stärkt komplicerat upp lite sig stick i stäv:et här gick ett exextra antal med bort, borta att han bar själv randig tröja trådja, röd kunde bli för ohkompatibellt om fel ränder mot rätt ränder hållet, rena skrällen rama stället sträckt magre av får bära, försiktighet manar akta då det, hela tidsflyget stridsstörsta otröstan kunde fort störta störa rakt bort genast in ner igenom invid bredvid under omgående över aerodromen frizons av p.g.af med allmänt nästan evight kaos som het följd det då, hon borta i varje fall, ifall detta sådant nu inte redan hade hänt ändrat de faktum postumt när alla hette enbart Emma blott här och ingen annan verkade planlöst irra och presentera sig avsagt det, hur då svara annat på mig för, maskera in bort just som han mig kan det deuterogödd henne menas, dek förärade författarjak:et än hade det gott nog likt dragit sig ur ut fr. telefonkiöskan, allt fri en fot på världen vanärd ända, ur från den ursprungligha

telefoneringsklittösken, helg världen vara hämtat eller kvarlämnad (kioscen ifråga), gå fastän han iver fortlevd vid intill, var han under öppsikt än här vilsen på väg, d'Emma Stella vält hade åhervänt överallt ingenstans, åter igen lika kompakt av osnutna d'Emma blivit tillbaka vittna virra intelligent, kunde de kanhända tankeläsa även förgå fort hans dåd och tid, stirrade förmenande på honom var omstridne, *åhjävletjänster vad det sken stön kön blink blev komplicerat mera ändå*, kanske bäst företa den fr. coup de handduk, längre tork bara riva skönt hållas ut åt en vilken än första och rusa iväg blygt gjort, torrare rejält mena så mycket få antecknas mer comme il faut ändå, men här det ett andras, han dek ädle författarpaj:en Brustit i fint extra utöver gråt lacrimaliskt förtäld, framförd lyxhonom horan under hans äldre uppsikt hade d'Emma pluralisterna sig förmåttelsen blygt giva av tagits rymt drygt honom nära bar härjagarningen ords tillåt ha tillpå bäst sätt, ansatt sett delvis, så nu står äppel äppligare, krikon och höga kastanjer kastar kärnor mot inpå varandra men de är slut i sinom tid det också och då är gårdens klart vänta måvara, rika sykofanter befriade en sträcka, detta här ett delvisch utfallhett gör för vilket kärnas fallet tillbaka an till ett mycket mer tidigare sagt ursprungligt hur opplyfta syfte i texten texter merst särat temanen kärlek drabbandets skicka till anhalt sämre säga däråt knappt kommas, bryta genom sinnet, få beröra dig närma sig ett mig, som inte behagas anlagt hit aerodromen inomhus av förlagts lyft från bort platta, utan utav istället i mera utkanten avsides av den ställas aldrig, på dit han nu skulle i paus mening minne om bege sig tvär ta för att

anplocka blommor bedriften med fina fram ytterst sitta i namnen föra hövan förvan hand han skriver samtidigt jämt pågående inåt henne sitt att hela buketten sträckt är eller rätt av fram här hän ur sig varje den med, en som aldrig funnits någon ta fin om nu, en så handskriven ostörd bukett från störedelen utkant av ett sandtag med vackraste en dig flora ett stycke ifrån endast, begett håll fastän eg. entligt inte taget är eftersom ingen tog sand förlängt där för länge sedan, endast fyllde på i all tid otid, fortsatt hit när ett grannlaga som mycket för av världens besvär överblivna jonblundsand kommer sig här vilket fraktades till ås åses, märkligaste ägt tilltag dess, hända kan tjockt eller påfyllt i utkanten klamras av utkantens med växter blygt det ändå kom an blom på svara opp djupa ena jordklotsjordskrukorna skorporna t.&med över kant ner hängtt hålla först av slängt avslängt, herr dek mer ädle färffattarneket mest gick där likt värnlöst i omärkt parad spade framför man spontant spottar losckream och rastar en hund runt om fastän viktigare smattrats loskar spottkream och plockar fortsatta blommor direkt i en behållare, fort viss takt emellan i en varjevas inte minst, nonsamtidigt som kan ämnat bägge förlängt förlöst det avvisat, och mönstervasen hade ett hjärta konkav:t och konväxt i glaslet, glasvas i platt form, modernistisk fan vas vara då, första ena blomman han först såg försågs och bröt av från skaftet skymt rymt ända var en skär julgrisfärgad åkervissla henne åt ock, den andra en syrtutkrageblad vid namn få förtytt den blomman på hängde det långt ner mörkt kronbland på, nog hade han &:så fått en brukshund att valla till råga på allt överhövan, ta paus, sista vackra

mellanutpostens Emma som gav kopplet lina när han rusade ut iväg, det var Mira ivrig fastän även den hette här Emma förstås inte minst och lycktrade av allt endast enbart till enkom Emma endera aldrig förvirrig hänt likadant, hur man än avvek utgick i uttalet säga ifrån just namnet gick inte närmare fel, här fanns flest nära starkt staket stavde ut omkring, dåligt för länge sedan sikt gjorda stängsel längst borta långt längre, Emma där, igen hunden som fick syn på nys om en annan (hund) emellanrum nu mellan, en taxaktig en den öka, andra rentav en ful pudel om, vilken hon (hunden, Emma) börjde jaga fort (den, den andra hunden), kom helt loss från copplet ifråga ifrån sitt slita allra som jag hållit då så dåligt för dels slappt sämre i med handen mellan jag höll den hjärtemblemerade vasen tilllika fylld uppe som en aspidistra ostjälpt samtidigt det, aldrig helt skönheten Emma fick fatt mer förspråket och taxen sig det okom språng:et undkom under första stängslet sträcka innanför tänkte, nästa ett förspråk av sig lagt då mer undan, och den anarkistiskt anskrivna taxen inte minst i förvunnen tid löp under första lagda emotstängslet snabbt som vidare fortare bara undan stund innanför gärdet mera nästa mot längre, den inmutade zonen färdigt émedan emot mera Emma självt stannade upp opp först allra ett, medan stod oppe och dek ädle författarjag:ets illa komna kommatecken efter med röda tydligt fina doxor smart smort mödat sig det härmat som delvis fanbärares tu tal i sämre knutet snöre, trängsel uthängd förnuftets vanfördhett följt, sögs sandraset del av under stängslet en större öhppning än så skapt som Emma komna över naturligtvisch, eller snarast nog

under i nu ett och efter hund Txt opp och fortsatte utanpå jaga den emédan extrema tax redan var i god färd oförtrutet med att komma undan under andra stängslet förbi å nästa följande därpå när öppet dek ädle författargärning:en emedan förundrat tänkte om han skulle kliva drivna få sig taggträdsrumpa efteråt oppvisa över första ifrån ifråga eller krypa ändå hellre alldeles in under densamma innan andra (följande annat), ankommet, ålat sig lika ett, tal, dit som nog, och när väl var innanför hinna hänt mellan nya tvenne zoner områden märkt av något påförda äldre edligt ledigt fraktad jonblundsand fullt med redan alltför i håret av överallt, förbigås kanppt var båda hundarna långt förbi tillryggalagt igenom stängslet kom ytterligare till ännu äldre bortditfraktad aldrig tillbakatagen ögonöverblivet av därligga, där fanns en betongkub på mitten av allt löst fast, och på dit baksidan bakom från andra hållet sett av den prosökte och nästan lyckades hundtaxfan nästan komma upp på på den långt över meterhöga kuben enär packat av ögonvråsand hårt knapr vid som emellertid under tiden strittade bort, vovvé Emma nonhon tänkte möta hunden uppe på kubens överst där, plattformt allt för sin del försökte komma upp på densamma (kubens) på andra sidan framför hållet, båda hundarna, jucke och vovvé, försökte ostörda förstört av varandra varann väljas, eller ohejdade av varann varandra vänt lika, framben i bakbent, bakom sedan mest när ena Emma väl var nästan uppe likt nära obarmhärtigare människoarmhärmsklängde hundhävt hängt bra extra allt till och inte ville alls släppa taget rusade den mångt omåttligt mindre illsinnade taxen högst hundoehrligt

alltnog nu crympande fram bakifrån oerhört på Emma, vad hemskt, ack på Emmas fina svans, oj nästan sockor ont slitet visste, ut här som det blev en grym syn för alltid dek ädle författarenek:et hänt att vittna rått hemskt h:emmskt allra skåda belagt sårt, Emma blev biten i sin halvlånga lyxsvansch genast, kanske i bakdel rent av, många gånger till genast, och kunde inte gärna ta sig ner över ned, rädd nog släppte sig, försökte vända på sig det, den lilla taxen bara bet mera gångbart av på Emmas svansdel som var i laceration, och den bitande hunden krympte massor medan bet och hugg emedan tuggade, konstateras Emma blev allt svagare dålig sämre och rädd ifrån sig hela tiden, allt gick ock mycket fort fört om det, såg ut att snabbt förlora sin kraft nästan snart omgående sig av, sin vighet försvann nu, och började falla ner just när taxen släppte knappt mera formen av en tax, Emma helt sjönk död ner just när dek ädle författaren jag nog kom fram (till) utan att ens veta vad kunna göra, mera kanske lägga en handuk på ännu, om han för:stod vad som nog hän hänt icke ogjort, Öh Txt hade varit en sann tydd förödisk förrädisk förvandlingsEmma mutant, den afklart klädda på poetkinkulissgris, förvandlats föranledd där nu till en blott oomhulda orm som blev enbart allt längre och fetare flera meter, den drog sig till snart oförhejdat ner ned nedan i den sönderknastrande sanden bort mest av som spårloshett, berörd den äldlaste författarjag:et ställde sig på sina darra knäna vid henne kvickEmma borta se såret otäckt tydligt bredda, satte tveksamt den halvfulla bevasen tveksvansen vid henne ställd ner med envis sköraktig åkervissla och bara grönare grövre

ymnigare syrtutkragébladet åt sidan båda håll tydligare, och en enda allkantig tugggummikvar blyertpennssudd blundklimp blödklump brödskorpet vofflknottret torrnäskrokorna hörnkornen spriddknastret grynen dinkelskal halvvägsörter i högsta allra den grad mest kvar släpfoth alltmesta detta han steg sig tidigare i ock antagit varsla upp som rocccpragsblomstrat dolt fullt ut påskina påinburna vänt stritt svulstdekorerna varmt viken utfälld utställd förträngdhet inte helt oävet ganska något gentlemansaktigtmässigt avvikt stoppandes gå på i modeller själv skaft över, en liten ringa immortell skör omald mera bland andra ytterligare, och hans sig ögonvätae ymnest rika lika fulla dropparna fyllt föll föga höll in eller rann i överhövan befarat för klyschtungt oerhört ner blev öppet till vasen djupt i andras direkt bägas bära bärgas för inne fler flest rikt av där tre blomster akt olika vackra följt av allt fanns tillfördhett Emmas minne tytt säga sagt utpräglas om utom, ändå sig hunden i de sig hundåren lika nyss lillgammal som grundEmma, och genuinEmma, samt också en originalEmma parallellt mer, i sej pågående hävda hända härva svada slag, svälj, valt, talt andra ännu handduken tillhanda ena enda satte han av utvikt slag över hund voffEmma sistEmma täckt härvid nu bredvid som sig inpå hållas, näst nära skulle han detta oaktat alltjämt ett ges gås till kanten ut kvar icke kvarteret sig åt i ett stycke skylinen, närhetens aerodromsilhuett åttill bortom honom en ögonvrå stavat stilen omlyft så intyckt av allt *mig* nött här en del, av det som besägas omött obenämnt vilket måste långt för nånting slutligt mött sedan kan dem ännu ytterligt spårat pösa utgjort, redan hänt

kvarhållt länge av mera ett, anskrek gå måste den tu tal
kval svaret om kom, invrålade skrålet ropet alls en
mening sant yttrande för, ändrade mest med, kände,
hängde, hände, trängde, sämre, bättre, längre ett, läge
vänt, förtogs försågs svårt avlöst ut, ett inhamnar säkert
hållas hellre gärnare grensle ganske kanské kontur om
hållnas håll, dess sista ett ej första föga knappt avsmalnat
ben mer om en halvmindre bollända ingen till alls rull
inget sunt annat annat, allt sant sand mängd överlopps
allting form runt, istället otunt, ojäga jag min ohägra
mening, ohämma person, å situation osch.

Maskerad

TUVA LEISEK

Temat var Noaks ark.

Jag klädde ut mig till
Klimatförändringsförnekare.

Hade foliehatt.

Ingen fattade.

Alla var lejon.
Alla tjejer var kattdjur.
Tajts = sexy.

Snackade med en snubbe som var klädd
som en gigantisk humla.
Han jobbade för vapenindustrin.

Var inte så kul.

Lite kanske.

Mycket tal.

En tjej rappade för födelsedagsbarnet.

Min bordsherre, som jobbade
med sociala medier på statoil,
sa att peak oil är jätteöverdrivet.

PANOPTICONS POETISKA ADDITAMENT (VOL. 7)
ÄR EN FRISTÄENDE BILAGA TILL
PANOPTICON: TIDSKRIFT FÖR LOGOFILI.
ISSN 1651-8470
<http://panopticon.do.sapo.pt>